

Śivarāma Swami meghívta Gour Govinda Mahārāját Magyarországra, hogy részt vegyen a budapesti Ratha-yātrā fesztiválon. 1995 augusztusában a vele utazó szolgájával, Janeśvara dāsával érkezett. Habár a legtöbb *bhakta* Magyarországon korábban még nem hallott Gour Govinda Swamiról, Śivarāma Mahārāja és Bhakti Bhr̥ṅga Govinda Mahārāja személyesen mentek ki a repülőtérre üdvözölni őt. Śivarāma Swami a vendége számára kellemes szálláshelyről gondoskodott, majd ő, Bhakti Bhr̥ṅga Govinda Swami és Balabhadra dāsa néhány alkalommal felkeresték, hogy privát beszélgetést folytassanak vele.

Śivarāma Swami: *Amikor Gour Govinda Mahārāja Magyarországra jött 1995-ben, néhányszor jót beszélgettünk. A leckéit én fordítottam, mert nem akart női tolmácsot, és akkoriban mindegyikük nő volt. Govinda Mahārājának és nekem volt néhány igen személyes beszélgetésünk vele, olyan dolgokról, melyekről rendes körülmények között nyilvánosan soha nem beszélhénk. Mindketten meggyőződöttünk arról és így boldogok voltunk, hogy az egyik istentestvériünk láthatóan megvalósított bhakta, aki élvezzi a kṛṣṇa-kathāt. Mindannyiunkat nagyon lelkesített.*

BV Kusum Sraman Swami (Balabhadra dāsa): *Gour Govinda Mahārāja megkérdezte, hogy van-e valamilyen kérdésünk, amire így feleltünk: „Nincs, csak szeretnénk ballani tőled!” Így aztán Mahārāja egy rādhā-kṛṣṇa lilā elmesélésébe fogott. Miközben beszélt, gyakran használta a jegyzetfüzeteit a történet részleteinek felidézése végett. Ez igen szép és alázatos dolog volt számomra. Nemcsak, hogy nem próbálta megjátszani, hogy mindent tud, hanem pontos is akart maradni. A történet során, ami néha eszmecserébe fordult, Mahārāja beszélt a síksárról és a premáról. Nagyon pozitív volt abban a tanácsában, hogy hogyan kell elérni a premát. Így szólt: „Ha igazán el akarjuk érni a premát, akkor nem hagyhatjuk, hogy bármi, egyáltalán*

bármi megállítson! A prema a cél! Bármi állítson is meg az māyā, a mi saját māyānk!” Azt is megemlítette, hogy ha találsz valakit, aki segít elérni ezt a premát, akkor ne beszélj erről másokkal.⁴

NÉGY FONTOS UTASÍTÁS

Trai dāsa: *Amikor Gour Govinda Mahārāja 1993-ban eljött Prabhupāda Deśába Vicenzába, egy másik Prabhupāda tanítvány és én meglátogattuk. Amikor beléptünk a szobájába, Mahārāja japázott. Felénk fordult, és így szólt: „Nagy a probléma a mozgalmunkban, mert a vezetők nem merítenek ízt ebből!” Majd felemelve mutatta a japazsákját.*

Ezen a találkozón adott nekem néhány tanácsot. Ezt mondta: „Ha Kṛṣṇa-tudatossá akarsz válni, akkor ezt a négy dolgot kell csinálnod: 1) Maradj távol az irigy, kritizáló, politizáló elméjű bhaktáktól! 2) Először a lelki életedről gondoskodj, mert minden mást itt kell hagynod ezen a világon! 3) Menj és prédikálj! Ez fogja a leginkább elégedetté tenni Śrīla Prabhupādát. 4) Kelj háromkor és sértés nélkül, egyben japázd le a köreidet, Rādhā és Kṛṣṇa mūrtija előtt!” Majd így szólt: „Most pedig japáznom kell.” Mi pedig távoztunk.

Gour Govinda Mahārāja bámulatos ember volt. Egyik oldalról olyan, mint egy egyszerű bölcs, ugyanakkor olyan is, mint egy teljesen ártatlan gyermek.⁵

AKIT MEGCSÍPETT EGY DARÁZS

Śacinandana Swami: *1992-ben felhívott az istentestvérem, Jayantakṛd. Ő szervezte Mahārāja francia- és németországi körútjait. Akkoriban én voltam a vezető prédikátor Németországban, Heidelbergben. Jayantakṛd megkérdezte, hogy tudnánk-e programot szervezni Mahārāja számára Heidelbergben és a környékén. Azonnal nagyon boldog lettem. Nem tudtam sokat Mahārājáról, csak annyit, hogy egy indiai sannyāsī.*

Ott voltam az első leckén, amit Heidelbergben tartott. Az előadás meglepett, és valami újat, egy új fejezetet is nyitott a Kṛṣṇa-tudatos érdeklődésem és megértésem terén. Meglepődtem, mert a stílus számomra teljesen új volt. Azokhoz a filozófiai előadásokhoz voltam szokva, melyek a szöveg felolvasására, és valami többé-kevésbé – nem túl sok verssel – történő elmagyarázására épültek. De váratlanul egy nagyon alázatosnak tűnő személyt láttam oroszlánná változni, ahogyan felült a vyāsāsanára. Olyan volt, mintha az ülőhelyét hirtelen nagyfeszültségű áram kezdte volna feltölteni, amikor, mint az égzengés, beszélni kezdett az Úr Balarāmáról. Olyan hatást tett rám, hogy a lecke számos részére még ma is emlékszem. Beszélt arról, hogyan kell Balarāmának először megtisztítania az ekéjével a szívünket, hogy így képesek legyünk ballani Kṛṣṇa vonzó fuvolajátékát. Elmagyarázta, hogyan jelent meg Balarāma Devakī méhében, hogy megtisztítsa a hat ellenségtől, és lehetővé tegye Kṛṣṇa számára a megjelenést. Balarāma, akire egyszerűen mindig Kṛṣṇa bátyjaként gondoltam, hirtelen teljesen más alakot öltött a tudatomban. Ott volt, hogy felszántsza a szívem, és volt egy gurutattvának nevezett kiterjedése. Megértettem, hogy ez a szántás volt az oka annak, hogy miért tapasztaltam néha azt Śrīla Prabhupāda leckéin, hogy teljesen lebontja az anyagi gondolkodásra épülő elképzeléseinket.

Úgy látszott, Gour Govinda Mahārāja új életet lehel a szövegbe. A szöveg járni kezdett, párbeszédet kezdeményezett veled. Kibívást intézett feléd. És Gour Govinda Mahārāja szintén kibívó volt. Különböző dologról megkérdezte, hogy tudok-e azokról. „Mahārāja, ballottál erről?” Mivel nem voltam hozzászokva ilyen mély kérdésekhez ennyire emelkedett filozófiai szinten, többé-kevésbé a vállamat vonogattam. A lecke végére így gondolkodtam: „Itt az idő többet tanulni a filozófiánkról!” Másnap részt vettem a reggeli leckéjén, ami ismét teljesen új élmény volt. Az előadása közepén spontán dalra fakadt. Nem ismertem a szöveget, de a Hare Kṛṣṇa éneklésével fejeződött be. Mindenki egy bizonyos módon

tapsolt. „Istenem!” – gondoltam – „Itt egy egész tradíció, amit meg kell, hogy ismerjék!” Nagyon-nagyon meg voltam lepődve, hiszen az egész előadása annyira más volt. De azonnal megszerettem. Láttam, hogy ő olyan bhakta, aki nagyon, nagyon, nagyon szilárd meggyőződéssel beszél. Eszembe jutott Winston Churchill mondása a jó szónokról. Egyszer azt mondta, hogy az a jó szónok, aki egy darázs-csípte személy intenzitásával beszél. Ha valakit megcsípett egy darázs, akkor segítségért fog kiáltani. De Mahārājának nem volt szüksége a mi segítségünkre. Ő akart nekünk segíteni. Őt az együttérzés darazsa csípte meg.

„EGY MÁSFÉLE SANNYÁSÍ”

Śacinandana Swami: „Meg kell ismernem ezt a személyt!” – gondoltam. Lemondtam egy prédikáló programot, így vele fogyaszthattam el a prasādamot. Úgy véltem, basonlít azokhoz a sannyāsikhoz, akiket ismertem, akikkel délben prasādam mellett találkozol, és mialatt esztek, beszélgettek. Azonban ahogy aznap ott ültem vele, gyorsan világossá vált, hogy ő más. Nem szeretett beszélgetni amikor prasādamot evett. Nyilvánvalóan meg akarta tisztelni a prasādamot, de mivel rendkívül udvarias és jószívű ember volt, ezt nyíltan nem mondta. Csak azt vettem észre, hogy a válaszai rövidek voltak. Kis idő után megértettem a szabályt, hogy prasādam közben nem beszélünk, hanem megtiszteljük az Úr prasādamját. Így én is csendben maradtam. És boldognak éreztem magam egy igazi bhakta jelenlétében.

Amint elfogyott a prasādam, egyértelmű volt, hogy Mahārāja most már kész beszélgetni velem, és bármilyen kérdésemre válaszol. Komoly viselkedéséből megértettem, hogy nem olyasvalaki, akivel lényegtelen témákról lehet udvariassági beszélgetést folytatni. Rendes körülmények között egy sannyāsítól megkérdeznéd: „Milyen volt az utazásod? Elégedett vagy? A prasādam felszolgálás jó volt?” De megértettem, hogy sokkal fontosabb témái vannak, melyeköl

beszélhetünk. Így ezt kérdeztem: „Mahārāja, más bhaktáktól teljesen eltérő módon tartottad az előadásod. Miért teszed ezt? Van ennek valamilyen oka?”

Úgy tűnt, Mahārājának tetszett a kérdés. Elkezdte magyarázni, hogy a filozófiánkat részletesen kell bemutatnunk. Személyesen Rādhā-Kṛṣṇáról vagy ahogy előző nap tette, Balarāmáról és a kedvteléseiről kell beszélnünk. Olyan módon kell ezt tennünk, hogy megmutassuk, Śrīla Prabhupāda hogyan nyilvánított ki mindent a könyveiben. Mahārāja azt mondta, meg szeretné mutatni, hogy mindaz a többlet információ, amit adott, Śrīla Prabhupāda állításait támasztja alá. Így kellett megmutatnia, hogy Śrīla Prabhupāda tanításaiban ott van a tudás hatalmas és egyben rendkívül mély kincse. Így szólt hozzám: „Amikor csak egy kicsit merülsz az óceánba, algát és zöld planktont találsz, melyek a felszínen lebegnek, de ha nagyon mélyre merülsz, akkor gyöngyökre lelsz!” Fel akarta fedezni Prabhupāda tanításainak óceánját, és be akarta bizonyítani, hogy Prabhupāda minden témát lefedett.

PRÉDIKÁLNI A PRÉDIKÁTOROKNAK

Śacinandana Swami: Gour Govinda Mahārāja azt is mondta, hogy képezni akarja a prédikátorokat. Jóval később, amikor elkezdtem hallgatni a kazettáit, hallottam, ahogy New Yorkban három pontot adott azzal kapcsolatban, hogy miért úgy prédikált, ahogy. Az egyik az volt, hogy meg kell mutatni, hogyan van benne minden Prabhupāda könyveiben, a második, hogy képezni kell a prédikátorokat, a harmadik pedig, hogy vissza akarta tartani a bhaktákat attól, hogy elhagyják az ISKCON-t. Amikor hallottam így beszélni, azonnal erős szövetséget kötöttem vele. „Ó, ő Śrīla Prabhupāda egy hiteles szolgálója. Tényleg rendelkezik egy küldetéssel. Ő gondolkodott erről!” – véltem.

Boldogan kísértem el Mahārāját a következő állomására, amely a Heidelbergtől mintegy 90 kilométerre északnyugatra lévő Wiesbaden városa volt. Ez egy nyilvános program volt sok új

érdeklődővel, így az előadás kicsit más volt, mint a korábbiak. Ez alkalommal nem nagyon érintette Kṛṣṇa-Balarāma kedvteléseinek és tulajdonságaiknak élvezetes részleteit. Egy nagyon jól megkomponált prédikáló leckét tartott egy olyan német közönségnek, amely számára a Kṛṣṇa-tudat teljesen új volt. Ugyan a téma egyszerűbb volt, világosan látszott, hogy élvezte, mert menetközben időről-időre nevetésben tört ki. Habár az emberek nem sokat tudtak a Kṛṣṇa-tudatról, ahogy visszaemlékszem, Mahārāja Bhaktivinoda Ṭhākura Jaiva Dharmájából, a tudat öt szintjéről – a befedett, az összezsugorodott, a bimbózó, a virágzó és a teljesen kivirágzott tudatról – beszélt.

Amikor Mahārāja távozni készült Németországból, szerettem volna elbúcsúzni tőle. Egy bhakta vitte őt a kocsijával Franciaországba. Beültem az autóba, és láttam, hogy az egy rendkívül egyszerű, rozoga, öreg jármű. Ha Kholāvecā Śrīdharának lett volna autója, akkor ez lett volna az. De Gour Govinda Mahārāja nagyon elégedettnek látszott, ragyogott az extázistól. Így szólt hozzám: „Amikor prédikálok, élek!” Ez volt minden, amit akart.⁶

Végjegyzet

⁴ Levél. 2010. október 5.

⁵ Interjú. 2011. szeptember 5.

⁶ Interjú. 2010. november 27.